

legdist þó var mörk 1-2- og 1 á í sem
á 4 ár alls nálafl. 1870, þá reisti hann
hann við aptur og þátt man á og sem þó var
12 ára gamalt skólabaum 1877 þegar
25 ára afmali skólans var haldið, at
saga skólans var sögt, og var Þorgrímur
sal. gætt þar sem hinn fyrsta, helgta og
besta skrifstjórmanus hans. Þú upplifir
skólalagjaldsins er mér eina kunnugt,
er fyrir einum 20 árum var þátt
16 krónur og áður jafnvel 20 krónur,
hefir þó þú þeim sem í skólunum
þafa voru, fundist þeim þessum illa
varid, þó þeim sem greitt þafa, þafi eflandi
þótt þátt fullmikið. Men þafa þarbat und-
an skólalagjaldum og þátt at börnin lóðu lítið,
og kann velat vera at ástada þafi voru
lítil þess, en sí hefir gætt á orðið, at þátt
er einu með skólunum einu og ymist þátt fleira,
at nafnið ~~er~~ skóli, sem stendur undir
músjón hús opin þara. Þessu þrátt fyrir
ynsa mistætti, með þátt til þess at sýna
móttun at börnin lóðu þar og hvergi
annars lóðu en þar - þátt, sem þar stóru
lóðu annars lóðu, þátt sem for eldrum
en sí gátu kemt þeim at vildu leggja
á sig at kenna þeim: hlýðni og ástand-
um. Og áli þátt at nafnið skóli, sé og þafi
voru grundvallurinn sem heft var at
leggja nokkura kemt á og fyrir þeim
grundvall at þetta nafn réttara sagl,
þátt þafa byrðingur en sí þótt of-
mikið en þátt. Þessu þafa sýnt þátt, at
hvergi svo sem kinnilistaturnar þafa
voru, þó nok þafi voru af herbergjum til at
kenna kinnilistaturnum þátt sem í skólun-
um hefir voru kemt at jafnvel méira

nok þafi voru af kemt á kinnilistum,
máttu miklu þara og gættu man en
kennarar skólans þafa voru - at þátt þafa
þrátt fyrir þetta, all börnin voru send í skól-
um. Látið vera þar á eftir á og þess vegna
af þátt þátt var skóli og af þátt þátt var skóli,
þátt lóðu börnin méira og betur þátt sem þar lóðu
en börn á línu séi sem miki kemt á al-
gjótt. heima. — Fk.

Þeir min.

Þátt nokkur eldrum, sem Þorgrímur heft,
sötti einu sinni sem aptur þessum til at
skera hjá séi ^{þess} barnid sem þar áttu hjóttu
Var en sí annað þátt í kóttum en kemt á-
hringum átt, einu og þátt lóðu sig, Þorgrímur
gamli og kenna hans, en lóðu heft og svo
vikalepa, þátt þátt at nafni; var þátt hótt
til at þessa kinnilistaturnar, sem þátt var þátt
og er kemt á kallat um. Þorgrímur gamli
var þátt þátt at línu þátt og matreida þátt áttum
þessum hótt og þátt þátt þátt aptur lítt,
þátt þátt var mat þessum sjálfur og vildi
heft ^{en} ummat þátt en mat, né annað þara en
þátt áttum við þátt sem til þessum matum
og til þátt inngi á þáttum, enda þátt þátt at
þátt hjá Þorgrí og jafnvel méira en þátt í þátt og
vora var, at þátt voru matreida þáttum áttum;
þátt var þátt í sveitum og er máttu kemt áttum
um, at þátt þátt þáttum í áttu, en þátt áttum
jafnvel þáttum einu eftir matar þáttum
áttum þáttum þáttum er úr þáttum áttum at áttu,
en áttum þáttum gler þáttum sem þáttum þáttum
áttum voru at máttu mat. Líttu áttum
vora kallat, "mótt" en þáttum heft 30 4. og 5. marku
áttum eftir þáttum hvo þáttum þáttum voru. Áttum Þorgrí

sítan hegl ein á bordinum, létur framán í
prest og segir: „astkinn minn! Eund þú erast
líinn að brúku astkinn minn“ en þó antvirk-
að erast swar og létur heldur erast eftir þú
heldur labbar með hann og kemur sítan eftur
á vörnu spori með astkinn fullan af graut og
setur á bordinu og segir, sagnur samt dálkú
sagnur samt, en þú varð sonur minn á enda og
presturinn og allir viðstaddir að brúka sig á
eftir. Prestur kvaddi hún bráttasta og var þungt
í skapi, en þegar hafði erast þungt um kvöld
barnid hét þegar en löngu sínum, þó hann
hafði áhast til að þú hétu í hófustú á sér og
þess vegna stóldi hann erast í þegar kvæðkarni
nefndu þungum Noa lítle.

— — — x

Karl og Kerling notkunar áttu son einn en
þann sentu til útróðra um vestrar vettúina,
um þásta leypid frétlu þann að hann hefti,
dálid; notkunar sítan sagnur þann ^{Samb} bréf frá
honnun þann hann hafði antvirkat skreifut
eftir að þann kemur í verid; meðan Karlinn
er að lesa í hljóði létur Kerlingin áþreyja
full eftir þú að þú þú að heyrna eitthvort
bréfinn, en þegar Karlinn er kominn hér um
lil þann upstar í mitt bréfid, herdir Kerla-
ing upp og segir: „Já, já, hvað segir hann um
lil, en hann erast dandur?“ Erast neftur
hann þat erast þú,“ segir Karl, hreppinn, en
þat er erast að marku þat, menn eru vanir
að geyma þat lagka þungat til sínast.

Ersti Magnússon, listur í Hólum; Kjaltadab
skrifur í formala sínum þegar gættar annu 12.
febr. 1779 þessa leiddveiningu til safnada og presta:
Skal erast þungja lengja fram yfir þat, að fólkid
er lílid að taka sáttmóntum. Prestarnir áttu og á
áminna fólkid, og sjá til, að þat gangi til þess heil.
Sáttmónt. með gæðhræðtu og góðri síð sem, fullandi
á Ker, Karlmann til hegni handar, en þessum til
Vins þú handar. Þar er og aftakandi þú góður
Vani, sem sáttmónt prestar lílid þafa, að fólkid með
ys og þess líidar þess at einum námgja og
góðum vin, at minnast við þann, so þar
þegar hindrast góð og þess ustugjort. Sé
notkunar vansattur. við annan, þá þó lílid þess
antvirkat, en þessum að þann kossagangji
þessjar með allu afþekkingu að verda.

Einum síni stóð Frídrík þinn mikli Þrissakon-
ungur fram við gleggum þú sér og sé at í herbergjum
á móti þonnun stóð þess ^{af} adalmanasth við bordin
og þó í neftur þó þess ^{þess} Frídrík. Hann á nádati
hann erast á máttun, en gætt yfir í herbergid til þann
rétu á eftir og segir: „Hvernig líst þess á dósinn
ar þess erast, drengur minn?“ Þessurinn
stóldi skensit, skannuast til sín og angad
eugu. En Frídrík mikli var erast af bali
dóttum og endurdóh gaurninguna þú, svo dreng-
urinn neftid til at segja eitthvort og lít
þú líst at sér lítist vel á þess, þess væru þess.
ar. Já, já, fardu þú með þess, þess erast
hvort þess er af lítlar handa antvirkat
létun. (Laust. þess.)